

Причината изобщо да попадне в тази среда бяха изключителните му качества на учен. Вероятно също и завидно естественото му поведение на приеми. Горски някак си по природа беше способен да внесе блясък там, където, преди той да влезе, човек щеше да си помисли, че вече всичко блести до ослепяване.

Иначе на Горски му липсваха първите няколко милиарда собствен капитал, за да може да е истински част от това общество. Някои от хората, с които отпиваха заедно от стогодишни френски вина или на които разказваше най-новия виц за физици, разполагаха с личен бюджет, по-голям от този на страната, откъдето той произхождаше.

Горски не се впечатляваше от предметите на лукса, които съпътстваха тази каста, а по-скоро от факта, че за тях наистина всичко беше свършено различно: живееха в друг свят, ръководеха се от други закони. Местата, където те се срещаха и забавляваха не бяха достъпни за хора извън кръга. За разлика от простосмъртните звезди, те нямаха нужда от публични изяви, защото именно те притежаваха телевизиите, медиите, каквото си поискат. Темите, които обсъждаха, не бяха като на обикновените хора, не бяха дори и като на много богатите, защото, за разлика от тях, те знаеха някои ключови неща, които техните собствени медии никога не отразяваха. За свръхбогатите имаше друга медицина, други храни, друга вода. И мозъкът на Горски беше само дрънкулка, която те искаха да купят и насочат в определена посока.

Горски съзнаваше, че ходи по ръба на бръснача, по ръба на градските стени – а от двете му страни има пропаст. Малка крачка встрани означаваше гибел. Той беше сред тези хора, не защото ги харесваше, а защото знаеше, че от някои от тях можеше да научи повече отколкото от колегите си в университета. И доста повече, отколкото пишеше в учебниците по физика.

- Виждате ли дървеното сандъче на масата там, господин Горски – провикна се сред всички един от братята на домакина, за когото Горски беше чул, че покровителства учените. – В сандъчето има около 100,000 долара. Какво ще направи с тях учен като Вас, драги?

Горски се усмихна, завъртя се в посока към гласа и без да гледа сандъчето вдигна чаша като за поздравница, което му даде допълнително няколко секунди за размисъл.

Хищни погледи бяха вперени в него.

- Ще ги хвърля в камината, разбира се.

Сред всеобщ смях, авторът на въпроса го запита какво очаква да постигне с това.

- Очаквам, че любопитството ще Ви накара да ми зададете отново същия въпрос, но пред друго сандъче. С един милион в него. – каза Горски и чу зад гърба си буботене и хилеж.

- Но вие не знаете дали имам такова сандъче.

- Ако искате – мога да изхвърля само съдържанието, а да ви оставя сандъчето...

Някои от жените отново се разкикотиха, чуха се гръмки мъжки смехове.

- Пробвайте. Не ви гарантирам нищо – каза богаташът с каменно като на покерджия лице.

Горски отиде до масичката – тишината в цялата зала беше изумително осезаема – отвори кутията и в нея намери диамант. Вдигна го да го видят всички.

- Това е прекрасно – каза Горски. – Ако парите са под формата на диамант, тогава мястото им още повече е в камината. Нали знаете, че диамантите са само една кристална въглеродна структура и в огън изгарят изцяло.

Каменното лице като че ли за миг се пропука. На Горски се стори, че видя повей от руменина и капчица пот по челото на притежателя на диаманта. Но можеше и да се заблуждава.

Секунда тишина – всички чакаха.

~ ~ ~